

שני עולמות זרים עמדו זה מול זה...

בני ג'י. בא - שתי צעירות אלה דאר אותו זו הפעם הראשונה בחייהן. אפילו מרחוק נראה עיף, נשען בכבוד על מקל תוך כדי הליכה. קשה היה לתארן כסנהיג ההולך לפני המחנה לקראת מיבצעים חלוציים.

- נאם - בני חיפה אלה הקשיבו בדומיה לנאום, אף שלא הבינו מה זה "נונקופורמיזם" ולא התענינו בתורות הבודהא. חבריהם התליאביביים, בצד השני של האמפיטיאטרון, היו פחות אדיבים, צחקו ורעשו ללא הרף.

...הסתכלו איש

מעולם לא נעשה נסיון מוזר יותר להקים תנועת "נוער" כדי לחולל מ'בצע היסטורי י'כביר.

כשנכנסו הצעירים לאמפיטיאטרון הגדול בשייד"מוניס, שהוכן על ידי הגנ"ע במ" יחד עבור מאורע זה, השתרע למרגלותיהם מגרש קעור, מחולק בחבלים לעשרות חל" קות קטנות. לאורך כל חבל הוצבה שר" שרת שוטרים, במרחק של עשרה מטר איש מרעהו. לאיש לא ניתן לעבור מחלקה לחלקה. שוטרים צבאיים פיקחו על הסדר, רבלי"סרנים נתנו הוראות בקול פיקודי מאומן.

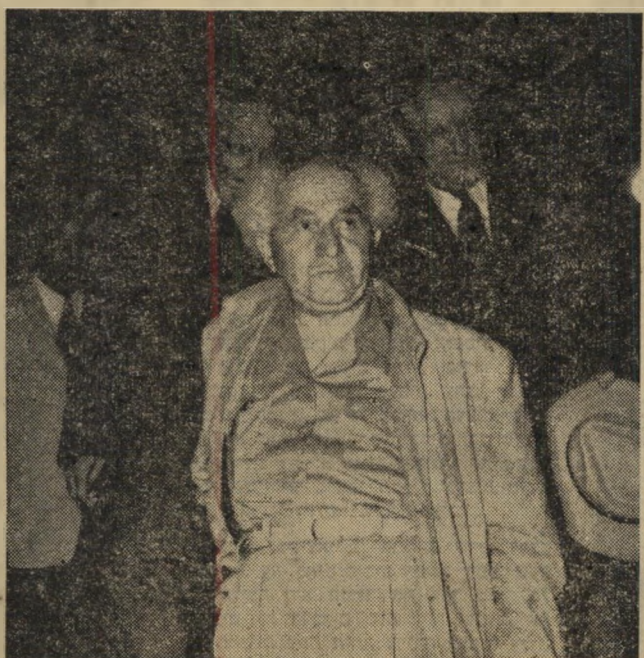
יהיה זה מחזה מסודר, נאה ויפה. הוא הוכיח רמה גבוהה של משמעת, סדר ותכנון מגבוה, אלא שמעולם לא נולדה עוד תנועת "נוער", ולא גדל עוד מיבצע חלוצי אמיתי בצורה ממושגעת, מסודרת ומתוכננת, כפרח בחממה.

מאמץ חלוצי הנהגו מטבעו התפרצות של כוחות ההתנדבות, התפוצצות פתאומית של כוחות ספונטניים, שהיו חבוים בנפש הנוער. כיוס זה היה ההפך הגמור. הוא נידון לכשלון עוד לפני שהתחיל.

רגעים עצובים

דוד בן-גוריון לא הבין אמיתה פשוטה זו — כשם שלא הבין אותה כשהחליף את דפוסי הפלמ"ח ואת מסורות ההתנדבות בצורות חדשות של הוראות מלמעלה ומס" גרות של כפיה.

משך חצי שנה, ביושבו בשדה בוקר, התכוון לקראת רגע זה. הוא חלם עליו: על המעמד הגדול, עת יקום לפני הנוער, אחרי שנתן לו דוגמה אישית בנגב הרחוק, יחצוב להבות מלבו ויעורר אותו לתנופה חדשה. הוא תיאר לו את עצמו כמנהיג ההמונים השובר במגע ידו את המפלגת הקיימות, וביניהן את מסלגתו שלו, הכסו

- והלך - הנאום נגמר. מלווה על ידי זלמן ארן ניגש בן-גוריון למכונית. באותו רגע כבר ידעו שני הצדדים כי המיפגש חגדול לא הצליח. בן-גוריון לא מצא את הדרך אל לב הנוער, הנוער לא חש כי עבר חוויה גדולה.